ЖНИВА ДОСЬПІЛИ

ПОЕЗИЇ

НАПИСАВ

І. МУЛЯРЧИК.

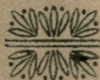
ВІННІПЕҐ, МАН., 1917.

ЖНИВА ДОСЬПІЛИ

ПОЕЗИЇ

НАПИСАВ

І. МУЛЯРЧИК.

ВІННІПЕҐ, МАН., 1917.

ПЕРЕДМОВА.

Даруйте, бо чуюсь змушений перше сказати не про се, а переднійше.

Року 1916 я написав і видрукував маленьку книжочку, як де кому відомо вже, під заголовком (поч. букв) Н. Ф. Л. Сю книжочку ні хвалити, ні критикувати не приходить мені; а хто вже читав єї то знає. Думаю, що більша половина Вп. читачів, що читали єї, були вповні задоволені нею; та було й се, що не один Вп. читач по прочитаню згаданої книжочки в падав в якусь нудь або гіркість так, що аж мусів спльовувати. (Тут виглядає троха комічно, але се факт).

Тепер позвольте мені Вп. читачі звернути маленьку увагу на сказане повище!..

Я знаю тепер самий, що я не написав те все (в згаданій книжці) на добрих принципах (основах) і що легко можна будь кому добачити мою вузкоглядність майже в кождім стиху згаданої книжки.. Так, а Ви спитайте „чому?" Думаю, що добрий психольоґ (хоч би й свого рода) не спитає „чому?"... Я тут не міг, а навіть мусів ужити такого стилю, от чому! Сей, що тут питає „чому", то ще не знає всіх вибоїв та пропастий в яку може легко упасти душа чоловіка!.. Чи топлячий ся (припадково) не ляментує і не взиває щоб хто спас його від смерти?!

Ой тут брати мої незважає ся на прінціп що широка і глїбока вода має жити (примір топлячого ся); але щоб виплисти з неї і знайти під ногами твердий і певний ґрунт ! ! ! . . .

Дорогі читачі! Про сюю книжочку я не хочу Вам говорити богато, бо думаю, що Вам буде зрозуміло вже зі сказаного повище і що в ній (як і в попередній), будете старатись знайти все що є добре, а не противно . . . .

Я не кажу ніц про критику, коли вона є вірна — правдива; ні, я радо прийму еї, бо вона може менї навіть де що помочи в моїй праці. Так, критику вірну прийму. . . .

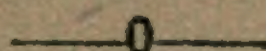
І. М.

ВЖЕ ЧАС.

Вже час, вже час — труба взиває,
  Ладіть ся всі до бою!
Всіх нас, всіх нас — нехай рівнає
  Правда однов любовю!

Вже час, вже час, — рушайте вперед
  На поле боєвище!
Всіх нас, всіх нас — не поборе вред —
  Наша сила є вища!

Вже час, вже час, — ступайте сьміло!
  Піднесіть стяг наш вище!
Всіх нас, всіх нас сьвятеє діло, —
  У бій за жите краще!...

ПІСЬНЯ ТЕРПІНЯ.

Хоч серце хоре
Терпить глібоко,
Та дух мов орел
Летить високо.

  Хоч тягар в груди
  Великий дуже,
  Та дух до правди
  Сьпішити може.

Та любов моя
То любов щира,
Хоч повна горя
Та не зрадлива.

———0———

ЛІКАР.

Над хорого ложе
Лікар схилившись
І усьміхнувшись
І з легонька дуже: —

Як чуеш ся нині, —
Нічо не болить?...
О, ти встанеш скоро —
Меш здоров ходить...

Й поглядом спинившись
На блідім лицю,
Устами в сьміхнувшись
Та з смутком в серцю.-.-.

———0———

ПСАЛЬМА.

Ми не бачим і не знаем...
Немов серед ночи
Ми блукаем і на дармо
Виглядаем очи —

Шукаючи сонця — правди
У своїй немочі!

Немов глухі ми не чуєм
У житєвій бурі...
Слово правди щоб почути
Щоб скріпитись в вірі;
Ми не чуємо ушима, —
Наші серця хорі!...

О Господи, просьвіти нас
Ти, по своїй волї!
Ми віримо, що без Тебе
Тут у сїй удолї
Не знайдемо сьвітла — правди
Без Твоєї волї!

Прийди в правдї й научи нас,
Дай нам розуміти
Слово Твоє пресьвятеє!...
Ми немічні діти
Тебе просим: Воля Твоя
Да будеть на сьвітї!...

———0———

ДОБРА КНИЖКА.

Добра книжка се мов ріка текуча,
Що пливе не стримно хотяй поволи;
Добра книжка се мов квітка пахуча,
Що росте — цвите й не вяне ніколи.

Она мов бальзам на рани душевні,
Она ціннійша над всі скарби земні.

Добра книжка хліб, вода дорослим,
Молоко солодке, мід малим дітям;
Добра книжка в темноті сьвітлом ясним,
Прекрасна одіж голим — не одітим.
В'на тобі теплом днями холодними,
Вона — ти друг вірний поміж чужими.

Добра книжка — воздух сьвіжий здоровий,
Пахощі любі — розлитеє миро;
Добра книжка — город красний чудовий,
Овоч зрілий, смачний, що зїсти мило.
Она коронов на главу мудрому,
В'на символом щасьтя в житю гіркому.

———0———

ЗИМА.

Зима. Ідуть — минають дні за днями
Сумні, сумні мов подорожні черці,
Завиє вітер, — помете снігами,
То знову притихне на сухій гильцї.
По прерах голодний кают блукае,
Бездольний заяць захисту шукає.

Зима. Сіріють над землею хмари,
Або часто розкрите небо сине —
Усьміхнене сонце... Дрімають гори,
Білим килимом пишать ся долини.

Довгії ночі кождий день витають, —
Вітрянов арфов собі приграваають:

Зима. Добра учителька лінивих,
Трудящих спочинок по праці літній,
Голод і холод се два брати вбогих,
Не прошені гості у долї скрутній.
Прекрасний діядем — божеска краса;
Блищить сніжний жемчуг мов літом роса.

I.

Я коли тримав ся злої форми житя, то думав що знаю дуже богато; та коли полишив єї, то ця ідея зачала горіти в мені не вгасимим вогнем і, я зачав реалізуватись тоді що я нічого не знаю.

II.

Жаль? О, се великий робітник в душі і в тілї людини!... Він перетопив все мое тіло на нове! Він перейшов і скріпив всї мої кости що до найменьшої! Він перелляв і перечистив всю мою кров; а тепер вже далї на попіл допалює в весь мій гріх самолюбства!...

III.

Спокій душі є двоякий: спокій житя і спо-

кій смерти. Спокій житя є божий, спокій смерти є гріховний.

— — — — — — — — — — — —

Ой, дивіть ся дїтоньки щоб смерть не розпростерла свій намет над вами і не затїнила ваші душі своїм. спокоєм....

Так до нас говорить ся з гори.

IV.

В борбі духовнїй я маю велике терпіне, — дуже велике; та радїсьть ще більшу, та радїсьть ще більшу.

V.

Що від тїла, тїлом остаєть ся; що від духа, останеть ся духом.

VI.

Горе тим що в важають себе самих сильними і пнуть ся до високостий: бо впадуть они — глїбоко впадуть!

— — — — — — — — — — — —

Істинно істинно блаженнї ті що впадуть; бо встануть они — встануть до житя вічного!

VII.

Що маєш доброго в собі,
Не величай ся тим;

Бо те все не твое власне
А дав тобі Творець твій.

I.

Я читати не умію,
Тому йду я нераз в поле;
В поле чисте самотою, —
Під те небо сьвіже голе:

Там зірки менї читають
Свою книжку очицями;
Свою книжку гарну, нову —
Висьпівують в'ни слївцями.

Або йду часом над річку
Що плине з тиха гаями;
Там сїдаю і слухаю,
А річка журчить словами:

Так і так, „бувало каже",
Журчить з тиха тай заплаче!
Я слухаю, дивую ся, —
Тай собі нераз заплачу...

І так плачем, що аж дуби
Що річки мови слухають;
Сильні дуби зітхнуть нераз —
Гірко тяженько зітхають...

II.

Колись як ляжу в могилу я;
Всі покінчу земні турботи;
Могила травою поросте,
Між травов, муть квіти зітхати.

Кругом могили може буде
Шуміти якась деревина;
По ній вітер нераз загуде,
На ній щебтати ме пташина.

Днем сонце сьвітить ме як й тепер
Ночив місяць і зьвізди тоже;
Вітрець гратись з гомоном дітвор,
Гуляти ме молодіж гожа.

Пора з поров буде мінятись,
Родитись і вмирати люде;
Все буде плакати й сьміятись,
Та мене вже більше не буде...

———0———

ДВА БРАТИ.

Казка.

I.

Послухайте ви хвилину,
А я казку вам розкажу; —

Сумну, сумну за те щиру
У ній правдоньку покажу.

— — — — — — — — —

Раз два брати вийшли з дому
Шукати щасьтя по світї;
А були в'ни молоді ще
Як „той каже" в самім цьвітї.

Тай ходили в'ни усюди —
Поміж люди тай лїсами;
Нераз дерли ся по горах
Тай блукали долинами.

Тай ходили в'ни так довго —
Много лиха в'ни зазнали;
Тай видали всякі дива
Однак щасьтя не здибали...

Аж ось 'дного разу йдучи
Дорогою темним лїсом;
Що за диво перед ними?...
З страху аж моргнули вусом:

Щось перед ними блищить ся
Одно жовто, друге біло;
Чи втїкати?... Не годить ся!
Ходїм блище, ходїм сьміло!

Так вони прийшли вже близько,
(І лиш глянув брат на брата)
Перед ними дві купиці, —
Одна сребра, друга злата....

Що ви скажете на теє?...
Утїкаймо каже старший!
Не втїкаймо се є щасьтє,
Наше щасьтє, „рік молодший".

А я чув — сребро, злато смерть
Сказав старший брат поблїдши;
І дав ногам зараз знати, —
Чкурнув лїсом зайця швидше...

А що молодший брат зробив?
Був почав також втїкати;
Та подумавши — вернув ся,
До купиць тих сребра — злата.

Глянув він ще раз на сребро,
Й справдї тяжко йому стало;
Та як глянув він на злато!
Таж в'но так сьмієть ся мило!...

Забиру я каже в бидвох
І те сребро і те злато;
Хоч чи добре чи не добре
Що я не послухав брата.

Зараз вийняв дві торбини
(Що має бути то й буде)
Забрав сребро і те злато
Й подавсь в оселї між люде...

II.

,
Не було оно так скоро
Як говорить ся у казці;
Проминули може й літа —
Пройшли по житєвій кладці.

,
Брат молодший тії скарби
Розділив на штири части:
(Й по мудрому тут він зробив
Нема що на се й казати).

,
Одну часть роздав він бідним,
За другу збудував школи,
За трету шпиталь для хорих,
А четверта — му остала...

,
Збудував він — си крамницю,
Файний поставив — си дім;
І розгордивсь з того всего
Що добре діло зробив він...

,
Ет, що каже, „сказав він раз”
Брат не знав що то є щастє
Тай утік від него дурно...
Добре що я вернувсь врешті.

,
А от я збудував школи,
Збудував шпиталь для хорих;
Кілько добра вже зділав я —
Кілько поратував многих...

А згадавши він ще знову
На дурноту свого брата;
То гордо став,. розсьміяв ся...
„Утїкать від сребра, злата?"...

Як він так гордивсь, — сьміяв ся,
Що за диво з ним враз сталось?
Твар поблїдла у небоги,
Щось в нїм строго обізвалось...

Що за голос се є чути?...
Гірше грому, гірше смерти!
Чи сумлїнє се говорить?
Тай почав він наслухати...

Ти найнікчемнїйший з усїх!
(Так щось єму рекло строго)
Ти гордиш ся своїм дїлом?...
Ти наймізернїйший з всього!

Твій брат сто раз лучше зробив
Що втїк від сребра тай злата!....
Чи ти знаеш які гордим
Вічнї втворяють ся врата?!

Ти полюбив сребро, злато, —
Ти полюбив славолюбство?...
О, ти гордосте нікчемна;
Найгірше в світї плюгавство!...

Голос гримів так ще довго,
А наш сребро — злато — любець

Впав до праху й застрашив ся,
Як ізпійманий голубець.

І так довго охкав з болю —
Гірко плакав і молив ся;
„Ох, я дуже помилив ся" —
Переплітав він з мольбою...

Відтак встав він, лишив усе —
Всї маєтки — сребра, злата,
Й повандрував знов по світї
Відшукати свого брата...

———0———

ЖНИВА ДОСЬПІЛИ.

Жнива досьпіли
А женьців мало:
Гей деж ви женьцї —
Що вас спинило?...

Гляньте на ниви
Злоте колосє;
Що від обилля
А ж ве-ся, гне-ся!...

Ходїть з серпами,
Ходїть на поле;
Враз й засьпіваєм
Весело, мило!...

